

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

*Cebanu Adrian XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 26.05.2020 – 09.06.2020;*
2. *instanța de apel: 03.07.2020 – 23.09.2020;*
3. *instanța de recurs: 05.03.2020 – 10.03.2021.*

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei din 09.06.2020 inculpatul Cebanu Adrian a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. c), d), e), f) Cod penal, fiind condamnat la 6 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, urmând ca termenul pedepsei penale să-i fie calculat din ziua pronunțării sentinței 09.06.2020, cu includerea în el a perioadei arestului din 12.03.2020 până la 09.06.2020.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Cebanu Adrian, la 12 martie 2020, în jurul orelor 02:00, aflându-se în localitatea Chirileni, Sângerei, fiind în stare de ebrietate, intenționat, urmărind scopul de profit, de sustragere a bunurilor altei

persoane, spărgând geamul de la ușa de la intrare, deschizând-o a pătruns în locuința Nataliei Gherman, iar pentru a nu fi recunoscut, Adrian Cebanu și-a acoperit fața cu un fular atacând-o pe Natalia Gherman cu un cuțit și amenințând-o cu moartea solicitând de la ea mijloace bănești, ulterior, Natalia Gherman fiind în imposibilitate de a opune rezistență lui Adrian Cebanu, i-a predat o sumă bănească în mărime de 330 lei, cu care el a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material în valoare de 330 lei, acțiuni ce au fost încadrate la art. 188 alin. (2) lit. c), d), e), f) Cod penal, cu calificativele *tâlhăria*, adică *atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvârșită de o persoană deghizată, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea obiectelor folosite în calitate de armă și cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel, în latura stabilirii pedepsei penale, de către avocatul Mihaela Rotari în numele inculpatului Cebanu Adrian, cu solicitarea atenuării ei prin prisma dispozițiilor art. 90¹ Cod penal, ținându-se cont de cumulul circumstanțelor atenuante cum ar fi: recunoașterea vinovăției și căința sinceră, iar de rând cu aceasta susținând dezacordul cu aprecierea instanței privind stabilirea stării de ebrietate a lui A. Cebanu ca circumstanță agravantă prevăzute la lit. j) alin. (1) art. 77 Cod penal, or potrivit art. 24 Cod penal instanța neputând a se expune la cauzele ebrietății, gradul și influența ei asupra săvârșirii infracțiunii, la fel instanța a omis de a se expune și referitor la prejudiciul ce i-a fost cauzat părții vătămate, ceea ce în corespundere cu prevederile art. 126 alin. (2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege-gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către avocatul Rotari Mihaela în umele inculpatului, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, verificând aspectele de fapt a speței și temeiul de drept invocat de apelant, în raport cu materialele cauzei penale, ascultând discursurile participanților procesului penal, a conchis netemeinicia apelului, motiv pentru care l-a respins ca nefondat, păstrând neschimbată soluția instanței de fond.

În aceasta ordine de idei, instanța de apel a reținut, că prezenta cauză a fost

judecată de către instanța de fond în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpatul Cebanu Adrian, în corespundere cu art. 364¹ alin. (3) Cod de procedură penală, prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit cărei a recunoscut în totalitate fapta expusă în rechizitoriu (f. d. 140).

Drept urmare, în baza probelor administrate pe caz și în limita procedurii în care cauza a fost soluționată, instanța de apel a conchis constatarea obiectivă de către instanța de fond a tuturor împrejurărilor de fapt și aspectelor de drept ce au importanță pentru justa ei soluționare.

Preluând în tot constatările instanței de fond referitor la vinovăția inculpatului rezultată din probatoriul administrat la caz, detaliat redat în conținutul sentinței de condamnare, ce a fost atacată doar în latura pedepsei penale, instanța de apel deliberând asupra categoriei și termenului ei, reieșind din cerințele apelanților de aplicare a prevederilor art. 90¹ Cod penal a reținut caracterul motivat a constatărilor instanței cu acordarea deplinei eficiențe dispozițiilor art. 61 Cod penal ce se referă la scopul de restabilire a echității sociale prin satisfacție efectivă a părții vătămate împotriva actelor ilegale a făptuitorului și restabilirea credibilității justițiabilului în actul de justiție; ținând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, stabilite la art. 75 Cod penal cum ar fi: personalitatea inculpatului care a mai comis fapte antisociale, nefiind la prima abatere de lege (f.d. 66, 67-68) și ne demonstrându-și resocializarea după liberarea din detenție, după care în cel mai scurt timp a continuat activitatea criminală prin comiterea tâlhăriei, calificată prin prisma art. 16 Cod penal ca infracțiune gravă, ce atentează la inviolabilitatea persoanei și patrimoniului ei, ceea ce-i denotă caracterul criminal stabil, nemanifestându-și dorința de a sta pe calea corijării, demonstrând insuficiența precedentelor pedepse penale pentru atingerea scopului de prevenire și reeducare.

În speță s-a atestat caracterul proporțional a pedepsei numite în raport cu fapta comisă și personalitatea inculpatului, fapt pentru care în respingerea solicitării privind aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal, instanța de apel a reținut, că recunoașterea vinovăției prin acceptarea probatoriului administrat pe caz și manifestarea unei căințe sincere, au constituit temei pentru aplicarea dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, asigurând reducerea cu 1/3 a limitelor pedepsei penale, ceea ce face imposibilă invocarea acestor circumstanțe ca temei de aplicare a prevederilor art. 90¹ Cod penal, pentru a nu le admite "dubla valență", comportamentul manifestat de el după eliberarea din locurile de detenție în care și-a continuat activitatea criminală, ne acordându-i credibilitate în reeducare și sincera intenție de a nu mai sta pe cale

criminală, pentru prevenirea cărei, el urmează să-și execute integral pedeapsa lui stabilită.

De rând cu aceasta, instanța de apel a ținut să menționeze în respingerea argumentului părții apărării privind neexpunerea de către instanța de fond referitor la prejudiciul cauzat părții vătămate, dat fiind lipsa în procesul penal a unei acțiuni civile cu privire la recuperarea daunelor aduse în rezultatul faptelor comise de inculpat, or instanța nu se poate expune prin extindere supra acestui aspect, iar starea de ebrietate ca circumstanță agravantă prevăzută la lit. j) alin. (1) art. 77 Cod penal, reținută de instanță în motivarea sentinței judiciare, este confirmată de însăși inculpatul Cebanu Adrian atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de judecată (f.d. 79, 143).

Respectiv, în lipsa altor circumstanțe, decât cele prezentate la soluționarea cauzei în fond, căror instanța li-a dat o apreciere obiectivă, instanța de apel a constatat netemeinicia cerinței apelantului privind atenuarea pedepsei penale, fapt pentru care a dispus respingerea apelului cu menținerea hotărârii instanței de fond fără modificări.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul inculpatului, Rotari Mihaela, prin care, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a hotărârii contestate, în latura stabilirii pedepsei, cu emiterea unei hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În motivarea recursului invocă următoarele argumente:

- aprecierea eronată de către instanța de apel privind imposibilitatea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 79 Cod penal;

- atât instanța de fond, cât și instanța de apel, urmare a aprecierii gradului de vinovăție și stabilirii pedepsei prin prisma principiului individualizării pedepsei, a apreciat greșit acele criterii care au stat la baza pronunțării deciziei;

- instanța nu a luat în calcul că inculpatul a recunoscut pe deplin vinovăția și se căiește sincer de cele săvârșite, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, dorința de a recupera prejudiciul adus părții vătămate;

- este nemotivată afirmația procurorului că corectarea și reeducarea inculpatului este imposibilă în lipsa privării acestuia de libertate, și doar prin condamnarea la pedeapsa cea mai aspră cu închisoarea se va ajunge la scopul de corectare, corijare și reeducare a inculpatului;

- condamnatul a conștientizat pe deplin care este scopul legii penale și care sunt consecințele reale în caz de nerespectare ale acestora, prin urmare instanța de apel putea să-i aplice lui Cebanu Adrian o pedeapsă nonprivativă de libertate;

- nu suntem de acord cu aprecierea instanței de apel privind lipsa temeiurilor aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90¹ Cod penal.

6. La recursul ordinar declarat de avocatul inculpatului, Scutelnic Mihaela, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, motivând prin faptul că instanța de apel a constatat just circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă legală și întemeiată.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului rezultă că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de către inculpatul Cebanu Adrian și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar avocatul Rotari Mihaela își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpat, este prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. c), d), e), f) Cod penal și se pedepsește cu închisoare de la 8 la 10 ani.

Conform art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiuni grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 12 ani inclusiv. Astfel, instanța de recurs remarcă că, inculpatul a săvârșit o infracțiune

gravă.

Subsecvent, instanța de recurs ordinar susține că, inculpatul a beneficiat de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, or, până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Așadar, în concluzie Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a stabilit pedeapsa inculpatului, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei art. 75 alin. (1) Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală.

Cu referire la alegațiile avocatului privind aplicarea unei pedepse neprivative de libertate inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, Colegiul penal conchide că conform prevederilor art. 79 Cod penal, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

Astfel, se înțelege că la aplicarea art. 79 Cod penal, trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului.

Împrejurările obișnuite sunt cele care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate excepționale. Ca excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (*grad de invaliditate - I, II, persoana cu dezabilitați severe și accentuate, merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importantă majoră*).

Căința sinceră a inculpatului, recunoașterea vinovăției, lipsa circumstanțelor agravante și faptul că nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru nu pot fi considerate ca circumstanțe excepționale.

Astfel, stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei de către instanța de judecată într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și

modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

De asemenea, Colegiul penal reamintește că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Instanța de recurs ordinar reține că, solicitarea avocatului expusă în cererea de recurs privind aplicarea unei pedepse neprivative de libertate sau condamnarea cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare, care de fapt nici nu a fost motivată de către recurent, este neîntemeiată, or, doar faptul că avocatul nu este de acord cu pedeapsa stabilită inculpatului, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința lui Cebanu Adrian a unei pedepse neprivative de libertate.

Totodată, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care a menționat că „(...) *inculpatul anterior a comis infracțiuni similare, concluziile necesare pentru sine nu și le-a făcut și a comis din nou infracțiune similară (...)*”, astfel, concluzia instanțelor de fond precum că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea unei pedepse cu închisoare este una întemeiată.

Mai mult decât atât, după cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la pronunțarea deciziei recurate, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a acesteia nu s-au stabilit.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar conchide că nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care face referință recurentul, deci nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în conformitate cu legea și în limitele acesteia, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe inculpatul **Cebanu Adrian XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **07 aprilie 2021**.

Președinte:

Diaconu Iurie

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana